

Forslagets stk. 2 indeholder ikke en til udkastets stk. 3, sidste pkt. svarende bestemmelse om, at vedkommende overlæge alene kan træffe bestemmelse om svangerskabsafbrydelse med hensyn til kvinder, der er ude af stand til at forstå betydningen af indgrebet. Selvom indikationen i disse tilfælde oftest vil være klar (der vil hyppigt være tale om svær åndssvaghed eller alvorlig sindssygd om med fare for arvelig belastning), må man anse det for rettest, at afgørelsen af spørgsmålet om svangerskabsafbrydelse i alle tilfælde, hvor der ikke foreligger en i sygdom begrundet klar medicinsk indikation, henkydes til mødrehjælpsinstitutionens samråd.

Til §§ 4—5.

Forslaget svarer til udkastets §§ 4—5.

Til § 6.

Justitsministeriet har i det væsentlige kunnet tiltræde de i betænkningen anførte betragtninger om straf for ulovlig svangerskabsafbrydelse.

Bestemmelsen i stk. 1 er uændret i forhold til kommissionens udkast bortset fra, at den i udkastet indeholdte regel om påtaleforældelse er skilt ud og placeret i § 8.

Bestemmelsen i stk. 2 er uændret i forhold til den gældende lov. Forsøg på ulovlig svangerskabsafbrydelse vil efter den ændrede affattelse af stk. 1 være strafrit for kvindens vedkommende. Derimod vil forsøg fortsat være strafbart for kvindens medhjælpere, hvorfor man har fundet det rettest at bevare ordene „eller forsøg derpå“, som af kommissionen foreslås slettet. Efter den gældende lov er mandens undladelse af at yde den svangre kvinde støtte og bistand alene strafbar, såfremt denne undladelse har været af afgørende betydning for kvindens beslutning om at afbryde svangerskabet. Kommissionen har foreslået at lade den nævnte strafbarhedsbetingelse udgå. Opgives kravet om årsagsforbindelse mellem mandens undladelse af at yde kvinden bistand og hendes beslutning om ulovlig svangerskabsafbrydelse, vil imidlertid det strafbare forhold ikke længere fremtræde som en særlig form for medvirken til svangerskabsafbrydelse. Bestemmelsen vil i så fald være langt videregående end bestemmelsen i Borgerlig Straffelov § 255, der fastsætter straf for den, der modvillig unddrager sig fra at yde en af ham uden for ægteskab besvangret kvinde den til hendes nedkomst fornødne hjælp, men som gør strafbarheden betinget af, at kvinden derved er kommet i nød. Under hensyn hertil har justitsministeriet ikke ment at kunne tiltræde kommissionens forslag.

Til § 7.

Forslaget svarer til udkastets § 7.

Til § 8.

Efter den pågældende lov kan påtale af et efter § 6, stk. 1, strafbart forhold ikke finde sted, når der er forløbet 2 år efter svangerskabsafbrydelsen. Bortset herfra indeholder loven ingen regler om forældelse af strafansvaret, men overlader dette spørgsmål til rettens afgørelse i det enkelte tilfælde uden anden vejledning end den i Borgerlige Straffelov § 92, nr. 3, indeholdte bestemmelse om, at forældelse som minimum må forudsætte, at straffelovens forældelsesbetingelser er til stede. Under hensyn til, at lovens § 6, stk. 2—4, og § 7 omfatter forhold af særdeles alvorlig karakter; har justitsministeriet fundet det rettest, i overensstemmelse med en fra rigsadvokaten modtagen indstilling i forslaget at optage en bestemmelse om, at strafansvaret for disse forhold forældes efter de samme regler, som gælder for overtrædelse af straffeloven.

Bestemmelsen om, at forældelsesfristen for kvindens vedkommende er 1 år, er i overensstemmelse med kommissionens udkast.

Til § 9.

§ 9, stk. 1 og 2 er uændret i forhold til udkastets § 8, stk. 1 og 2.

§ 9, stk. 3, er i forhold til udkastets § 8, stk. 3, i overensstemmelse med det af Dansk Sygehusforening indtagne standpunkt og en af indenrigsministeriet afgivet udtalelse ændret således, at de særlige udgifter, der påløber i tilfælde, hvor kvinden efter eget ønske indlægges på et andet sygehus end hjemstedets afholdes efter reglerne i stk. 1. Justitsministeriet er enig med sygehusforeningen og indenrigsministeriet i, at det ikke kan være rimeligt at belaste sygehusvæsenet med sådanne udgifter, der skyldes varetagelsen af hensyn, som må være sygehusvæsenet uvedkommende.

Til § 10.

Forslaget svarer bortset fra en redaktionel ændring til udkastets § 9.

Til § 11.

En hertil svarende bestemmelse findes hverken i den gældende svangerskabslov eller i kommissionens udkast. Derimod svarer bestemmelsen til dels til Borgerlig Straffelov § 235, stk. 2, jfr. lov nr. 162 af 18. maj 1937, der samtidig foreslås ophevet, idet regler om kontrol med salg af og prisfastsættelsen for svangerskabsforebyggende mid-